

го ѹтѣхата Израилска, възкликнахъ; „Нынѣ отидѣлаши раба Твоего, Владыко, по глаголю Твоему, съ миромъ: ꙗко видѣста очи мои спасеніе Твое, еже еси ѹготовляхъ предъ лицемъ всѣхъ людей. . . . (1) И така дѣмытъ на Пророка Исаѣа са свѣдѣли, и ожиданіето на праведнаго Симеона са испълнило: Той срѣщнахъ въ храма Господа, роденъ отъ Пресветата Дѣва; за това и нынѣшныя праздникъ ѣ нарѣченъ **Срѣтеніе Господне**.

Сладшатели Христіене! оученіето на нашата Бѣра заключава въ себе си много работы таинственны и непостижмы за нашия разумъ. Бойте са да ѹсѣмните въ нѣщо; както учи Бѣрата, така и вѣрвайте. Непостижимото са не постигва и нѣма нѣжда да са постигва. Нека не ожидамы чѣдесно явленіе на нѣкой Ангелъ, който да ны вразѣми и истъакѣва онѣй, което не проѣмѣваме: Ный имамы Ангелъ, вѣренъ наставникъ и тѣлователь—Св. Церква. Нѣка неа сладшамы, нѣка неа вѣрваемы за сичко.

Праведный Симеонъ предъ смъртъта си видѣлъ че са испълнило непостижимото таинство, въ което дѣрзнахъ единъжъ да са ѹсѣмни. И нашитѣ очи, сладш., предъ смъртъта ни ще са отворать, и ный ще познаймы това, което сега нещеме да знаймы, ный тогази ще са ѹвѣдимъ

[1] Лск, 2, 29—32.